

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **T. Q. T.**, nar. X,
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
bytem v ČR: X
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2022, č. j. OAM-967/ZA-ZA12-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“) z důvodu, že jeho žádost byla shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), je státem příslušným k posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu Rumunsko.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce namítal nezákonnost a nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný neaplikoval ust. čl. 17 Nařízení Dublin III, podle kterého se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu sám, i když není podle kritérií stanovených tímto nařízením státem příslušným. Zdůraznil přitom, že sice přicestoval nejprve do Rumunska, avšak pobýval zde pouze dva dny, nikoho tam nemá, a tudíž se nemá ani kam a za kým vracet. Naopak v České republice má přítelkyni, občanku České republiky, se kterou již žije ve společné domácnosti, a aktuálně plánují uzavření sňatku. Na území České republiky má tak žalobce velmi silné vazby, když jako rodinný příslušník občana Evropské unie má práva jemu vyplývající ze směrnice 2004/38/ES.
3. Podle žalobce je napadené rozhodnutí také zjevně neúčelně formalistické a odporuje nejen oprávněným zájmům a právům žalobce a jeho družky, ale rovněž i čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod, neboť pro žalobce by bylo snadnější a méně zatěžující, pokud by byla jeho žádost o mezinárodní ochranu posouzena na území České republiky, kde má na rozdíl od Rumunska zázemí a osobní vazby. Postoupení žádosti rumunským orgánům se tak žalobci jeví jako nepřiměřené, neúčelné a žalobce zbytečně postihující opatření. Žalobce nevidí žádný vážný veřejný zájem na tom, aby jeho žádost nebyla posouzena v České republice, nýbrž je to naopak v jeho silném zájmu. Proto podle žalobce napadené rozhodnutí neobstojí v testu zákonnosti a jako nepřiměřené a nepřezkoumatelné by mělo být zrušeno.
4. V obecné rovině rovněž žalobce namítl porušení ust. § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu a ust. § 10a odst. 1 písm. b), § 12, § 14 a § 25 písm. i) zákona o azylu, jakož i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu.
6. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že postupoval v souladu s čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III, podle kterého je k posouzení žádosti žalobce coby držitele víza platného v době podání žádosti o mezinárodní ochranu členský stát Evropské unie, který toto vízum žalobci udělil. Jelikož v době podání žádosti o mezinárodní ochranu byl žalobce držitelem rumunského víza platného od 16. 9. 2021 do 14. 3. 2021, bylo podle žalovaného nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Dublin III.

7. Žalovaný též připomněl, že Rumunsko svou příslušnost k posouzení žádosti uznalo.
8. Žalovaný dále uvedl, že se zabýval tím, kde v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo rizika nelidského či ponižujícího zacházení, a konstatoval, že v souladu s Nařízením Dublin III je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva žádost žalobce o mezinárodní ochranu posoudit.
9. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

10. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
12. Žalobce dne 19. 11. 2021 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 30. 11. 2021 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy mimo jiné uvedl, že se nijak nezajímá o politiky. Je svobodný a bezdětný. Zemi původu opustil 19. 9. 2021, kdy přicestoval do Rumunska, odkud dne 1. 10. 2021 pokračoval autem do České republiky. Nezná podrobnosti, ale do Rumunska vstupoval s tím, že vstupuje legálně, ačkoli si není jist, zda měl v cestovním dokladu vyznačeno nějaké vízum. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že by chtěl na území České republiky zůstat, studovat a uzavřít zde manželství s jednou vietnamskou dívkou s českým občanstvím.
13. Žalobce rovněž dne 30. 11. 2021 uvedl do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany mimo jiné, že opustil zemi původu proto, že chtěl pokračovat ve studiu, a v České republice má přítelkyni. Ve Vietnamu nemohl ve studiu pokračovat, kvůli názorům své matky, jež jsou jiné, než má komunistická strana. Tento důvod se dozvěděl ze školy, ale nepamatuje se, jakým způsobem příslušnou informaci dostal. Oficiálně žádné rozhodnutí nedostal. Kopii přihlášky na předmětnou školu nemá. Žádné jiné potíže v zemi původu neuvedl. Cestu do České republiky si zařídil u zprostředkovatele za cenu 500 000 Dongů, na kterou si půjčil zčásti u banky a zčásti u lidí, kteří půjčují. Ve Vietnamu pracoval jako pošťák. Na školy se hlásil v roce 2017 s tím, že poté hledal možnosti vycestování, což se mu podařilo až nyní. S přítelkyní se seznámil asi před dvěma roky ve Vietnamu a od té doby jsou v kontaktu přes telefon. Jinou možnost než přicestování přes Rumunsko nenašel s tím, že o možnosti pozvání ze strany přítelkyně nevěděl. K výslovnému dotazu správního orgánu uvedl, že s přítelkyní nebudou žít společně, a uvedl rovněž adresu svého pobytu v České republice, která se liší od bydliště jeho přítelkyně. Žádné konkrétní problémy se státními či bezpečnostními orgány žalobce neuváděl. Ve Vietnamu má rodiče a mladší sestru.

14. Z písemné odpovědi Ministerstva vnitra Rumunska ze dne 11. 1. 2022 se podává, že Rumunsko uznává svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a k rozhodnutí o této žádosti.
15. Z dokumentu „Informace OAMP – Rumunsko – azylový systém“ ze dne 20. května 2021 se podává stručný popis řízení o mezinárodní ochraně v Rumunsku, azylové legislativy, některých podmínek zranitelných osob a dublinských navrátilců. Dále se tento materiál stručně zabývá azylovými středisky a podmínkami v nich, které jsou shledány na nízké úrovni. Přesto z uvedeného dokumentu nevyplývají žádné systematické nedostatky řízení ve věcech mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku. V předmětném dokumentu jsou rovněž konkrétně označeny zdroje, ze kterých bylo při jeho přípravě čerpáno.
16. Do protokolu o doplňujícím pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že si vyřídil rumunské vízum kvůli práci, protože Česká republika mu je udělit nechtěla. V Rumunsku pracovat nechtěl. Pobýval zde pouze dva dny. Do Rumunska se nechce vrátit a pokračovat zde v řízení o své žádosti o mezinárodní ochranu, protože tam nikoho nezná a neví, co by tam dělal. V České republice kromě jím zmíněné přítelkyně nemá žádné další sociální vazby nebo příbuzné. Nehodlá respektovat rozhodnutí, podle kterého by se měl vrátit do Rumunska.
17. Žalovaný pak před vydáním napadeného rozhodnutí umožnil žalobci prostřednictvím jeho zmocněnce, aby se seznámil s podklady rozhodnutí, čehož žalobce prostřednictvím svého zmocněnce učinil. Žalovaný tedy následně vydal napadené rozhodnutí.
18. Žalovaný předvolal žalobce osobně k převzetí napadeného rozhodnutí. Žalobce dne 3. 5. 2022 napadené rozhodnutí osobně převzal, protože toto nabylo týž den právní moci v den.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice). Zdejší soud následně po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu určeném žalobními body zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
20. Podle ustanovení čl. 3 odst. 1 Nařízení Dublin III: „Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“
21. Podle ustanovení čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III: „Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko

nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

22. Podle ustanovení čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III: „Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“
23. Podle ustanovení čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III: „Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.“
24. Podle ustanovení čl. 17 odst. 1 Nařízení Dublin III: „Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.“
25. K podané žalobě zdejší soud předně uvádí, že žalobce nijak nerozporuje příslušnost orgánů Rumunska k rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž nenamítá žádné systémové nedostatky řízení ve věcech mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, jejichž možným výskytem se žalovaný z úřední povinnosti v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval. Žalobcem uplatněné námitky se konkrétně týkají pouze toho, že žalovaný nevyužil diskrečního ustanovení čl. 17 Nařízení Dublin III. Zdejší soud však tyto námitky důvodnými neshledal.
26. Žalovaný na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí uspokojivě odůvodnil, proč v případě žalobce neshledal dostatečné důvody pro aplikaci ust. čl. 17 Nařízení Dublin III, a proto má zdejší soud napadené rozhodnutí v tomto směru za přezkoumatelné. Žalovaný pak dospěl ke správnému závěru, že soukromé a rodinné vazby žalobce na území České republiky nejsou dostatečně intenzivní na to, aby založily nepřiměřenost zásahu

napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, resp. že vycestování žalobce do Rumunska na dobu vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky České republiky a právem žalobce na soukromý a rodinný život. V době rozhodování žalovaného měl žalobce vztah s přítelkyní pobývajících na území České republiky, se kterou ovšem nesdílel společnou domácnost a s níž byl dosud v kontaktu převážně prostřednictvím elektronické komunikace tzv. na dálku. Tvzení žalobce o společné domácnosti a plánování sňatku se podává až ze samotné žaloby, v čemž nelze nevidět prvky účelovosti takových tvrzení ze strany žalobce, a to mimo jiné i ve světle jeho vlastního vyjádření během pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že nehodlá respektovat rozhodnutí, podle kterého by se měl vrátit do Rumunska. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nemá žádné zdravotní problémy a není zranitelnou osobou ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. V minulosti v České republice dlouhodobě nepobýval a nemá zde vybudovány žádné kulturní vazby. Do České republiky přicestoval neoprávněně, i když měl možnost setrvat legálně přinejmenším do 14. 3. 2022 na území Rumunska, kde neměl žádné problémy a nic mu zde nehrozilo. Žalobce je samostatný a soběstačný. K tomu žalovaný dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. listopadu 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71 a ze dne 21. 5. 2010, č.j. 6 Azs 5/2010 - 57, a dodal, že samotné vycestování neznemožňuje podání následné žádosti o některou z forem povolení k pobytu na území ČR, podle zákona č. 326/1999 sb., o pobytu cizinců. Žalovaný uzavřel, že nenašel žádné důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení Dublin III. Ze správního spisu pak vyplynulo, že Rumunsko svou příslušnost k vyřízení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu akceptovala dopisem ze dne 11. 1. 2022.

27. S takto odůvodněnými závěry o nevyužití možnosti atrakce žádosti podle čl. 17 Nařízení Dublin III se zcela ztotožňuje i soud a plně na ně odkazuje. Soud zároveň neshledal, že by se žalovaný při těchto úvahách dopustil překročení či zneužití mezi stanovených v Nařízení Dublin III pro tento postup, když žalovaný jasně uvedl skutečnosti, které v případě postupu podle čl. 17 Nařízení Dublin III zvažoval, avšak tyto vyhodnotil tak, že převážily důvody, pro které setrval na standardním postupu pro určení kritérií příslušnosti členského státu.
28. Soud také připomíná, že přítelkyni žalobce nelze považovat za rodinné příslušníky žalobce ve smyslu čl. 2 písm. g) Nařízení Dublin III, ani za příbuzné ve smyslu písm. h) téhož článku. Je tomu tak jednoduše proto, že nesplňuje žádnou z uvedených kategorií osob a jako „rodina“ se žalobcem ani nikdy v zemi původu žalobce nežili, když se zde pouze seznámili a určitý vztah udržovali na dálku prostřednictvím elektronických komunikačních prostředků.
29. Soud s ohledem na dosud uvedené konstatuje, že samotná vůle žalobce žít v České republice s jeho přítelkyní je sice lidsky pochopitelná, ale jako taková nepostačuje pro uplatnění příslušných shora citovaných kritérií pro stanovení České republiky jako příslušné země k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a žalovaný neshledal ani důvody pro odchýlení se od těchto kritérií v rámci své diskreční pravomoci podle čl. 17 Nařízení Dublin III. Naopak, postup, kterého se žalobce domáhá (tj. posouzení jeho žádosti v České republice, nikoli v Rumunsku) by ve své podstatě obcházel pravidla a smysl uvedeného Nařízení Dublin III, které směřuje k eliminaci tzv. *forum shopping* (tj. účelová volba příslušnosti). Lze dodat, že žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného připraven o právo na meritorní posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, bylo pouze

konstatováno, že žalovaný k takovému posouzení nebyl příslušný (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, čj. 2 Azs 127/2017-25, bod 34, srov. též bod [17] a [19] rozsudku NSS ze dne 3. 8. 2017, čj. 10 Azs 143/2017-52). Jak také uvedl Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 26. 11. 2021, č.j. 2 Az 151/2021-40, cíli dublinského systému jsou nejen racionalizace posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tím dublinský systém směřuje k omezení až vyloučení jevu zvaného „forum shopping“, resp. „asylum shopping“ (srov. např. rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech N. S. a další, C-411/10, a M. E. a další, C-493/10, odst. 79). Aplikací čl. 17 nařízení Dublin III, se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud; srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 Azs 15/2015 - 50, ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016 - 34, ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 - 24, či ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 - 36, ze dne 15. 6. 2017, č. j. 1 Azs 145/2017 - 32, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 1 Azs 458/2020 - 29, či ze dne 8. 6. 2021, 2 Azs 37/2021 - 61. V rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017 - 61, Nejvyššího správní soud uvedl: *„[u]žití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina“* Posouzením konkrétní situace žalobce právě s ohledem na možnou aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III se žalovaný výslovně zabýval na str. 6 – 7 napadeného rozhodnutí, jak uvedeno shora. Soud jeho závěry přezkoumal a s ohledem na shora uvedené shledal věcně správnými.

30. S ohledem na shora uvedené nezbyvá zdejšímu soudu než konstatovat, že se žalovaný správní orgán s žádostí vypořádal dostatečně a napadené rozhodnutí náležitě a přezkoumatelně odůvodnil. Soud sám dále nenalezl žádné deficity v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu příslušnými orgány České republiky. Soud proto nesdílí ani názor žalobce, že by žalovaný porušil ustanovení ust. § 2, § 3, § 4, § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu a ust. §10a odst. 1 písm. b), § 12, § 14 a § 25 písm. i) zákona o azylu, jakož i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod, jak v obecné rovině žalobce namítal.

Závěr a náklady řízení

31. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.

32. Náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 8. listopadu 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce